

tants, de les quals segurament la més emblemàtica és el *Crist abraçat a la creu*, d'El Greco, tot i que altres peces exposades també tenen una gran qualitat. La nova instal·lació s'incorpora a les Rutes d'Art Sacre de les diòcesis catalanes.

EL GIRONÈS

Dani Vivern

Rauxes | Darrerament els catalans ens fem sentir més del que és habitual, amb seny, però si cal amb genialitats arrauxades, dalinianes... que ja tocava. Per exemple: Quim Marcé, director del Teatre de Bescanó, va anar a Nova York, com a convidat, al congrés de l'Associació Internacional per a les Arts Escèniques, el gener passat. El motiu: explicar la protesta contra l'IVA a base de pastanagues, de la qual el *New York Times* ja va parlar fa uns mesos. Als ianquis els agraden les iniciatives agosarades, i es veu que això de saltar-se l'augment de l'IVA en les entrades a espectacles a base de regalar-ne amb la compra d'una pastanaga va connectar amb el seu tarannà pragmàtic i comercial.

D'altres gironins adopten mètodes més dràstics i políticament incorrectes per fer-se sentir. A Viladasens, un activista dels que no volen la MAT es va enterrar, lligat a un bidó, dins d'un cotxe, sobre el qual va posar una caravana amb les rodes punxades, en el punt on ha d'anar una de les torres de la línia

elèctrica en construcció. Després d'unes quantes hores i de diverses portades als mitjans, els Mossos van treure del seu cau el *ctònic* de vocació. Déu n'hi do.

Difícils equilibris –aquest cop correctament polítics– són els que l'Ajuntament de Girona està efectuant aquests darrers temps per mirar de posar ordre en la «zona zero», la més afectada per les obres del TAV, i per esponjar els aparcaments a base de zones verdes i blaves o amb obertura de vials més racionals, com al mercat de la Devesa. Que, per cert, encara no se sap ben bé on s'acabarà ubicant. Amb l'herència començada (i anunciada –m'estalvio comentar–) d'un canal de Panamà en forma de via-ducte indestructible, els nostres representants al Consistori necessitaran una bona dosi de rauxa per quadrar necessitats i possibilitats. Això sí, la tecnologia no té aturador, i aviat dispondrem de sensors que ens indicaran si hi ha places d'aparcament lliures a les diverses àrees de la ciutat. Els primers, els veurem aviat a la zona del Carme.

Equacions policials | Mentrestant, els Mossos d'Esquadra i la UdG han engegat un projecte que, basat en models matemàtics, pretén preveure activitats delictives i avançar-se així per tal de millorar la prevenció. El sistema computarà factors com el nivell de vida i de renda per càpita de les diverses zones urbanes, el grau de vigilància, l'estructura de la xarxa urbana... Cal suposar que els sempiterns defensors a ultrança dels malfactors com a «víctimes

del sistema» posaran el crit al cel, i al·legaran que els seus «protegits» no han tingut ocasió d'estudiar prou equacions diferencials per defensar-se del nou Gran Germà. De moment, però, els delictes s'enfilen, com demostrava el dossier sobre seguretat publicat al número anterior de la RdG. I no és precisament culpa dels Mossos.

Per sort, un estudi a escala europea diu que la xarxa de salut mental a les comarques de Girona és la que presenta les taxes de reingrés més baixes de tot el continent (Boi *dixit*). Amb aquesta efectivitat, i malgrat que des de fora sembla que estiguem com un llum, tenim un baix risc d'esdevenir folls.

EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xargay

Carles Fontserè | En aquests temps de desmemòries sistematitzades, conforta saber que encara hi ha lloc per als homenatges a persones com Carles Fontserè. Artista polifacètic, cartellista durant la Guerra Civil, exiliat, escriptor, membre destacat de la Comissió de la Dignitat els darrers anys de la seva vida, va viure a Porqueres des del seu retorn a Catalunya el 1973 fins a la seva mort el 2007, com es pot llegir a la interessant i completa pàgina web <http://carlesfontserè.com>

>> Una de les «zones verdes» habilitades al sector Eixample Nord de Girona.

DANI VIVERN

